

Arrest

nr. 323 524 van 18 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Korte Van Ruusbroecstraat 48
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 december 2024.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. BUYSSE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Uit de stukken die de verzoekende partij bijgebracht heeft blijkt dat ze internationale bescherming in Italië verkregen heeft.

Verzoekende partij, die verklaart van Nigeriaanse afkomst te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 4 juli 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij haalt aan dat zij Italië verlaten heeft omwille van problemen met de maffia. Door in het verzoekschrift hieromtrent te stellen dat zij geen beroep kon doen op de nationale autoriteiten van Italië omdat zij bedreigd werd met de dood indien zij klacht zou indienen, slaagt zij er niet in om de pertinente motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen waardoor deze behouden blijft:

“Er dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming of bescherming in het land waar reeds internationale bescherming verleend is, in dit geval Italië. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen bij u allerminst het geval is. Uit uw verklaringen blijkt immers niet, en u toont het tegendeel niet aan, dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen met deze onbekende personen – van wie u vermoedt dat ze tot de Italiaanse maffia behoren – tot de Italiaanse autoriteiten heeft gewend. U diende geen klacht in bij de Italiaanse politie, noch zocht u op enige andere wijze (mogelijke) hulp en/of bescherming. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in Italië niet bij machte of onwillig zouden zijn om

met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient opgemerkt worden dat de door u aangehaalde en beweerde problemen betrekking hebben op uw partner, en niet rechtstreeks op uw persoon (waardoor het enigszins vreemd is dat u besloot Italië te verlaten terwijl uw man gewoon in Italië bleef). Wat de aangehaalde problemen tot slot betreft, kan ook opgemerkt worden dat u erg vaag en op de vlakte blijft wanneer u hierover vragen gesteld worden: u weet niet wie de personen zijn die u bedreigd zouden hebben, weet niet tot wie of wat zij behoren (u kan enkel vermoeden dat het maffia leden waren), kent niet het verschuldigde bedrag (dat uw man aan hen zou moeten betalen), en bent weinig concreet over wanneer en hoe vaak deze mannen naar uw woning zouden zijn gekomen.”

Bovendien blijkt ook uit het verzoekschrift dat zij op heden niet langer samen is met haar partner, de persoon aan wie de problemen gelinkt zouden zijn. Er kan aldus niet ingezien worden waarom verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Italië en zich eventueel op een andere plek vestigen dan waar hij zich bevindt. Toen zij de laatste keer met hem belde bevond hij zich in Toscane (NPO, p. 10).

Verder toont verzoekende partij op generlei wijze aan dat zij in Italië leefde of bij een terugkeer naar daar zal leven in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om. Zij toont ook niet aan dat zij haar rechten niet zou kunnen doen gelden. Verzoekende partij had in Italië werk in een fabriek, een eigen woonplaats en had toegang tot medische zorg. Zij toont niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Italië niet langer in staat zou zijn om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift aanhaalt dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft als alleenstaande moeder van twee kinderen met veel stress en angsten, dient opgemerkt te worden dat zij geen psychologische documenten neerlegt die aantonen dat zij kampt met dermate ernstige psychologische problemen dat deze een impact zouden hebben op haar zelfstandig functioneren. Het loutere feit dat verzoekende partij alleenstaande moeder van twee kinderen is, volstaat niet om te spreken van een bijzondere kwetsbaarheid. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat zij er in slaagde om in Italië te werken en haar kinderen naar de crèche te brengen (NPO, p. 14-15). Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat haar zoon in Italië medische verzorging verkregen heeft.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij gelet op voorgaande in gebreke blijft.

De verwijzing naar Duitse en Nederlandse rechtspraak is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Italië gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Italië is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde

rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

7. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

"In gezamenlijk akkoord tussen haarzelf en haar advocaat beslist VzP de zitting te laten doorgaan zonder tolk Engels: deze rol wordt vervuld door de eigen advocaat. De nodige tijd wordt hiervoor voorzien. De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP betwist dat zij terug kan naar Italië en duidt ook op de materiële vergissing in de beschikking waarbij onder puntje vier ten onrechte sprake is van Griekenland. De kamervoorzitter geeft aan dat dit een materiële vergissing betreft. VzP gaat verder door te wijzen op haar kwetsbaarheid als alleenstaande moeder met 2 kindjes, waarvan eentje in België geboren is en als prematuur kindje 6 maand in het ziekenhuis verbleven heeft. Ze bevestigt dat ze erkend werd in Italië in 2015, er een bestaan opbouwde (winkeltje) -ze heeft er echt haar best gedaan-, maar door financiële problemen van haar partner bedreigd werd door diens schuldeisers o.a. met opdringen van prostitutie. Hiervoor kon ze geen beroep doen op de Italiaanse autoriteiten. Ze heeft dan ook alles achtergelaten in Italië en kan niet zomaar terug. Ze loopt er een reëel risico op verregaande deprivatie. Door zijn vroeggeboorte heeft haar zoontje longproblemen waarvoor behandeling noodzakelijk is. Binnen een jaar gebeurt hierover een bijkomende evaluatie, een indicator van hun kwetsbare medische situatie."

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 december 2024.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niets eens is én waarom, gaat verzoekster hieraan voorbij en blijft zij desbetreffend in gebreke. Haar betoog ter zitting betreft in grote mate een herhaling van al eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en op wordt ingegaan in

de beschikking. Voorts formuleert ze enkele algemene opmerkingen, zonder dat zij echter concreet ingaat op de inhoud van de beschikking, en zij spreekt haar eerdere verklaringen en de door haar eerder neergelegde documenten ook manifest tegen (*infra*).

Verzoekster gaat (zo) ter zitting voorbij aan de eerder gedane concrete, inhoudelijke vaststellingen in de beschikking met betrekking tot haar persoonlijke situatie, en die van haar kinderen, en levensomstandigheden in Italië, vaststellingen die zij op generlei wijze verklaart, ontkracht of weerlegt.

Waar in de beschikking sprake is van Griekenland, betreft dit inderdaad, zoals ter zitting werd aangegeven en erkend, een materiële vergissing. Hiermee wordt, zoals uit de context van de beschikking duidelijk blijkt, Italië bedoeld, de EU – lidstaat waar verzoekster sinds 2015 internationale bescherming geniet en van waaruit waar zij begin 2024 vertrok naar België, om hier toe te komen op 18 februari 2024 en (pas) vele weken later op 2 april 2024 huidig verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verzoekster lijkt zich eveneens te vergissen op zitting, en/of zij begaat een enorme dwaling/geeft een totaal verkeerde voorstelling van de werkelijkheid waar zij, wijzende op haar kwetsbaarheid als alleenstaande moeder met 2 kindjes, opmerkt dat een van haar kindjes in België is geboren en (hier) als prematuur kindje 6 maand in het ziekenhuis heeft verbleven. Dit stemt immers totaal niet overeen met de informatie opgenomen in het dossier, waaronder de stukken die verzoekster eerder neerlegde en de verklaringen die zij eerder aflegde. Uit de Italiaanse medische stukken, afkomstig van een Italiaans ziekenhuis en de Italiaanse (gemeentelijke) administratie, blijkt namelijk dat beide kinderen van verzoekster in Italië werden geboren, dochtertje A. op 21 augustus 2021 en zoontje E. op 24 januari 2023 (zie o.a. geboortecertificaten). Haar jongste kindje, zoontje E. die op voormelde datum begin 2023 in het Italiaanse Firenze werd geboren, heeft blijkens het document van ziekenhuis van 24 januari 2023 tot 18 mei 2023 in een Italiaans ziekenhuis verbleven (zie map 5 'documenten', stuk 1 'bewijs hospitalisatie zoon' van 18 mei 2023).

Beide kinderen van verzoekster werden dus in Italië geboren, zo blijkt duidelijk uit de informatie vervat in het dossier en verzoekster verklaarde dit bovendien ook eerder zelf zo uitdrukkelijk. Net als hun moeder kregen ze in Italië internationale bescherming (vluchtelingenstatus) en een Italiaanse verblijfsvergunning die nog lange tijd, meer bepaald tot 14 oktober 2026 geldig is (administratief dossier, map 5 'documenten', Italiaanse verblijfsdocumenten).

Dat verzoekster alzo ter zitting de feitelijke situatie inzake haar kinderen en het land van geboorte geheel anders en totaal foutief voorstelt, geheel in strijd met haar eerdere verklaringen en de door haar zelf neergelegde documenten opgenomen in het dossier, is ten eerste opmerkelijk en bevreemdend te noemen.

Daargelaten de vraag naar de insteek/bedoeling van verzoeksters verkeerde voorstelling van de werkelijkheid, vermag zij hiermee hoe dan ook geen afbreuk te doen aan de grond in de beschikking, zoals waar wordt opgemerkt:

“Verder toont verzoekende partij op generlei wijze aan dat zij in Italië leefde of bij een terugkeer naar daar zal leven in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om. Zij toont ook niet aan dat zij haar rechten niet zou kunnen doen gelden. Verzoekende partij had in Italië werk in een fabriek, een eigen woonplaats en had toegang tot medische zorg. Zij toont niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Italië niet langer in staat zou zijn om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift aanhaalt dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft als alleenstaande moeder van twee kinderen met veel stress en angsten, dient opgemerkt te worden dat zij geen psychologische documenten neerlegt die aantonen dat zij kampt met dermate ernstige psychologische problemen dat deze een impact zouden hebben op haar zelfstandig functioneren. Het loutere feit dat verzoekende partij alleenstaande moeder van twee kinderen is, volstaat niet om te spreken van een bijzondere kwetsbaarheid. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat zij er in slaagde om in Italië te werken en haar kinderen naar de crèche te brengen (NPO, p. 14-15). Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat haar zoon in Italië medische verzorging verkregen heeft.”

Verzoekster toont geen bijzondere kwetsbaarheid aan, zoals eerder werd opgemerkt. Door louter ter zitting te herhalen dat zij een alleenstaande moeder is met 2 kinderen, werpt zij hiermee vanzelfsprekend geen ander licht op het voormelde, hierover eerder vastgestelde. Ze toont geenszins aan dat zij zich als alleenstaande moeder met 2 kinderen, zoals er vermoedelijk wellicht nog velen zijn in het land en ruimer Europa en daarbuiten, in Italië buiten haar wil en persoonlijke keuzes om niet langer staande zal kunnen houden en er de aan de internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet (meer) zou kunnen laten

gelden en dat bij terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie in de al aangehaalde relevante rechtspraak dreigt. Verzoekster gaat er ter zitting totaal aan voorbij en laat de eerdere vaststellingen geheel ongemoeid dat zij in Italië kon werken en haar kinderen naar de crèche kon brengen en dat zij toegang hadden tot gezondheidszorg, hetgeen ook duidelijk uit de neergelegde medische stukken blijkt.

Wat betreft de opmerking ter zitting dat door zijn vroeggeboorte haar zoontje longproblemen heeft waarvoor behandeling noodzakelijk is, en dat binnen een jaar hierover een bijkomende evaluatie gebeurt en dit een indicator is van hun kwetsbare medische situatie, licht verzoekster niet toe en toont zij hiermee niet aan dat en op welke wijze dit hen verhindert om in Italië de aan de internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te laten gelden, zoals inzake de toegang tot de Italiaanse gezondheidszorg. Het komt de begunstigde van internationale bescherming toe om in de lidstaat waar hij of zij internationale bescherming geniet de middelen die de internationale beschermingsstatus bieden ten volle te benutten en uit te putten, en verzoekster toont allerm minst aan dit te hebben gedaan en/of dat dit niet mogelijk zou zijn.

Waar verzoekende partij de problemen in Italië omwille van haar (ex-)partner herhaalt en zeer algemeen opmerkt dat zij hiervoor geen beroep kon doen op de Italiaanse autoriteiten, gaat zij volledig voorbij aan hetgeen hierover wordt vastgesteld en opgemerkt in de beschikking met verwijzing naar de bestreden beslissing, in punt 4. Zij doet niet de minste poging of moeite om concreet in te gaan op die en de overige vaststellingen, laat staan om deze van enige inhoudelijke en dienstige repliek te voorzien.

De Raad herhaalt en benadrukt tot slot de grond van de beschikking waar, verwijzende naar de al aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, erop wordt gewezen dat *“het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.”* Zoals eerder werd vastgesteld, blijft zij hiertoe in gebreke. Het algemeen en veelal herhalend betoog van verzoekster ter zitting is niet van aard hierover thans anders te doen oordelen. Dat, zoals ze ter zitting zeer algemeen opwerpt, verzoekster niet zomaar terug kan naar Italië, samen met haar kinderen, en er bij terugkeer een reëel risico is op verregaande deprivatie, wordt door verzoekster op generlei wijze *in concreto* aangetoond. Het komt haar toe dit aan te tonen, wat zij evenwel geheel nalaat.

Door niet concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en deze niet van concrete, inhoudelijke en dienstige repliek te voorzien, gaat verzoekster voorbij aan hogergenoemd opzet van de vraag tot horen. Zodoende is haar vraag tot horen doelloos, minstens zinloos en lijkt het er enkel op te zijn gericht om de (beroeps)procedure nodeloos te verlengen.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 3 december 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekster geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M.DENYS

M. RYCKASEYS